

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobkyně **J. K.**, zastoupené JUDr. Tomášem Tesařem, advokátem se sídlem Smetanovy sady 6, Plzeň, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 10. 2006, č. j. 16 Cad 272/2005 – 102,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) se včas podanou kasační stížností domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Plzni, jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 11. 2005 č. X. Česká správa sociálního zabezpečení (dále „ČSSZ“) jím odňala stěžovatelce podle ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. v platném znění (dále „zákon č. 155/1995 Sb.“) plný invalidní důchod. Své rozhodnutí odůvodnila tím, že podle posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení (dále „OSSZ“) Plzeň-město ze dne 13. 10. 2005 již stěžovatelka není plně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její schopnost soustavné výdělečné činnosti o 40 %. Podle tohoto posudku je stěžovatelka již pouze částečně invalidní.

Při posouzení věci vycházel Krajský soud v Plzni z následujícího skutkového stavu:

Stěžovatelce byl přiznán na základě rozhodnutí žalované ze dne 29. 12. 2003 plný invalidní důchod podle ust. § 39 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. Stěžovatelka byla uznána plně invalidní v souvislosti s úrazem ze dne 28. 9. 2002, kdy její dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav odpovídal postižení uvedenému v kapitole XV., oddílu H, položce 1 přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., v platném znění (dále „vyhláška“), tj. 70 % a míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti ve smyslu § 6 odst. 4 a 5 citované vyhlášky nebyla změněna.

Z obsahu posudkového spisu OSSZ a v něm založeného záznamu o jednání lékaře ze dne 13. 10. 2005 krajský soud zjistil, že již tímto nálezem nebyla stěžovatelka uznána plně invalidní s tím, že její dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav odpovídá postižení uvedenému v kapitole V., položce 4, písm. c) přílohy č. 2 vyhlášky, tj. 40 % a míra poklesu soustavné výdělečné činnosti ve smyslu § 6 odst. 4 a 5 citované vyhlášky nebyla změněna.

Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále též „PK MPSV“) – pracoviště v Plzni pak dne 17. 3. 2006 konstatovala, že příčinou dlouhodobě nepříznivého stavu stěžovatelky je posttraumatická stresová porucha středně těžká, pro kterou není obecně schopna práce psychicky náročné, stresové, noční práce, fyzicky náročné s přenášením břemen, práce v trvalém stoju nebo chůzi, práce v nepříznivém klimatu. Komise hodnotila procentní míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky na rozdíl od lékaře OSSZ dle kapitoly V. (duševní poruchy a poruchy chování) položka 4, písm. c) přílohy 2 na horní hranici uváděné procentní ztráty, tj. 50 % a v této hranici komise zhodnotila nepříznivou prognózu onemocnění, středně těžkou stresovou poruchu ne plně kompenzovanou, od začátku psychiatrické péče nedošlo k úplné remisi, stav je kolísající, což potvrzuje i psychiatrická dokumentace. Zdravotní stav se během léčby na psychiatrii stabilizoval, o změně invalidity bylo uvažováno již při kontrolní lékařské prohlídce invalidity v listopadu 2004, proto byla zkrácena lhůta kontrolní lékařské prohlídky, psychický stav je zvládán ambulantní léčbou, stav se stabilizoval na úrovni středně těžké posttraumatické stresové poruchy. Konečným výsledkem pohybového postižení, které je stabilizované a výsledné, je středně těžké postižení levého ramenního kloubu a levého hlezenního kloubu, toto postižení bylo zohledněno v procentuálním navýšení. PK MPSV dle § 6 odst. 4 vyhlášky zvýšila o 10 % míru poklesu soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky a v tomto zvýšení zohlednila středně těžkou poruchu funkce levého ramenního kloubu a levého hlezenního kloubu, což OSSZ nezohlednila, takže celková míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti činí 60 %. Datum zániku plné invalidity PK MPSV stanovila psychiatrickým vyšetřením ze dne 20. 5. 2005.

Na základě „Ústavního revizního znaleckého nálezu a posudku“ vypracovaného Ústřední vojenskou nemocnicí Praha dne 23. 3. 2006 ve věci vedené u Okresního soudu Plzeň - město č.j. 28C 262/2004 s tím, že byl stěžovatelkou vyjádřen nesouhlas s posudkem PK MPSV ze dne 17. 3. 2006, vypracovala tato komise doplnění posudku.

V doplnění posudku ze dne 12. 5. 2006 PK MPSV setrvala na stanovisku ze dne 17. 3. 2006, kdy příčinou dlouhodobě nepříznivého stavu je posttraumatická porucha středně těžká a z tohoto důvodu setrvala i na uváděném procentuálním navýšení pro ostatní somatická postižení, s tím, že posudek vypracovaný Ústřední vojenskou nemocnicí Praha dne 23. 3. 2006 neobsahuje takové skutečnosti, které by měly podstatný vliv na vypracovaný posudkový závěr.

Další doplnění posudku provedla PK MPSV ve vztahu k doloženému znaleckého posudku vypracovanému dne 25. 5. 2006 doc. MUDr. E. H., CSc., znalcem z oboru zdravotnictví – odvětví interní nemoci, pracovní úrazy a nemoci z povolání, hygiena se zvláštní specializací hygiena práce (dále „znalecký posudek“).

PK MPSV dne 30. 6. 2006 doplnila za přítomnosti stěžovatelky posudek, když setrvala na závěru ze dne 17. 3. 2006 a doplnění. Uvedla, že nesouhlasí se závěrem

znaleckého posudku, neboť při hodnocení vycházela z doložené zdravotní dokumentace, ve které je jednoznačně uvedeno, že kov z levé dolní končetiny byl vyjmut dne 3. 2. 2004, zlomenina je zhojena, je možné běžné zatížení postižené končetiny. Byl vysloven nesouhlas s hodnocením, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je postižení skeletu především levé dolní končetiny s výsledným funkčním deficitem postižené končetiny v oblasti hlezenního kloubu, protože končetinu je možno zatěžovat běžnou zátěží. U stěžovatelky se jedná o výsledný stav - zhojený s uvedeným omezením s možným zatěžováním postižené končetiny běžnou zátěží. Tento stav nelze hodnotit dle kapitoly XV. (podpurný pohybový aparát), oddíl H (postižení končetin), položka 59, srovnatelně písm. b) (stav po zlomenině zevního a vnitřního kotníku zhojeného v nepříznivém postavení se značně porušenou funkcí končetiny) vyhlášky, kde je uváděna ztráta 30 – 40 %. Komise setrvala na stanovisku, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je posttraumatická stresová porucha středně těžkého stupně, neboť postižení levé dolní končetiny je zhojeno s výsledným funkčním omezením.

Za tohoto stavu bylo zástupcem stěžovatelky i zástupcem žalované navrženo vypracování tzv. srovnávacího posudku, kdy bylo vyžádáno vypracování požadovaného posudku PK MPSV - pracoviště v Praze. Uvedená posudková komise ve svém posudku ze dne 20. 9. 2006 uvedla, že omezení hybnosti stěžovatelky je lehkého až středního stupně a týká se levého ramene a levého hlezna, méně levého kolena, u stěžovatelky je dominujícím postižením středně těžké a kolísavé postižení psychiky, ve smyslu poruchy nálady s úzkostí. Nejde jednoznačně o posttraumatickou stresovou poruchu, stav přešel do afektivní poruchy úzkostně depresivní a bylo možno ho zařadit do rámce neurotických, stresových, somatomorfních, úzkostných poruch uvedených v kapitole V., položce 4, v příloze č. 2 vyhlášky ve znění platném v době rozhodné pro posouzení, kdy by však středně těžké poruše odpovídalo podle písm. 15 – 20 % míry poklesu soustavné výdělečné činnosti. Protože je však uváděna v dokumentaci deprese až středně těžká, je možno stav hodnotit podle postižení uvedeného jako poruchy nálady pod písm. b) v položce 3, kapitoly V. přílohy č. 2 vyhlášky, kde středně těžké poruše odpovídá 20 – 40 % míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti. Vzhledem k tomu, že u stěžovatelky nebyla prováděna kognitivně behaviorální terapie, lze volit nejvýše horní hranici uvedeného rozpětí, tj. 40 %. Pokud by se týkalo samostatného hodnocení omezení hybnosti u stěžovatelky, pak omezené hybnosti ramena středního stupně by odpovídalo 10 – 15 %, střednímu stupni jednostranného omezení pohybu v kolenním kloubu 15 – 20 %, stavu po zlomenině holenní kosti dobře zhojené 5 % a posttrombotickému syndromu – stadium I. – 10 % ztráty schopnosti soustavné výdělečné činnosti. Těmito postiženími jsou hraničně dány podmínky pro použití § 6 odst. 4 vyhlášky a je tedy možno zvýšit uvedené hodnocení (40 %) o 10 % na maximálně možných a výsledných 50 % míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti, když ve zdravotním stavu oproti předchozím posouzením došlo k posudkově významné stabilizaci a proti stavu po úrazu k posudkově významnému zlepšení. Komise uvedla, že k datu vydání napadeného rozhodnutí ČSSZ byla stěžovatelka částečně invalidní podle § 44 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. následkem úrazu ze dne 28. 9. 2002, nebyla však plně invalidní podle § 39 téhož zákona, neboť šlo o pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 33 %, nedosahovala však 66 % odpovídající plné invaliditě a nešlo ani o schopnost vykonávat pro zdravotní postižení soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek.

Při posouzení zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti stěžovatelky tedy vycházel krajský soud především z posudku PK MPSV – pracoviště v Plzni ze dne 17. 3. 2006 a doplnění tohoto posudku ze dne 12. 5. 2006 a 30. 6. 2006, jakož

i z tzv. srovnávacího posudku vypracovaného PK MPSV – pracoviště v Praze ze dne 20. 9. 2006. Ani jedním z těchto posudků stěžovatelka nebyla uznána nadále plně invalidní, v obou případech byla uznána nadále částečně invalidní, s tím rozdílem, že dle PK MPSV – pracoviště v Plzni její celková ztráta schopnosti soustavné výdělečné činnosti činila k rozhodnému datu 60 % a dle PK MPSV – pracoviště v Praze činila celkem 50 %. Krajský soud se ztotožnil i posudkovými závěry, k nimž obě komise na základě zjištěných skutečností dospěly, neboť v jejich posudcích je řádně stanovena hlavní příčina dlouhodobě nepříznivého stavu stěžovatelky, je popsána míra funkčního postižení vyplývající z jejích onemocnění, řádně je odůvodněn i posudkový závěr, rovněž je i stanoveno omezení, které však stěžovatelku neomezuje z výkonu zdravotně vhodného zaměstnání. Obě posudkové komise se shodly na tom, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatelky je postižení psychiky, což odpovídá hodnocení dle kapitoly V. přílohy č. 2 vyhlášky s tím rozdílem, že dle PK MPSV – pracoviště v Plzni je na místě hodnocení dle položky 4, písm. c) a dle PK MPSV – pracoviště v Praze dle položky 3, písm. b). Vzhledem k tomu, že hodnocení ztráty schopnosti soustavné výdělečné činnosti nepřesáhlo nutných minimálně 66 % této ztráty pro ponechání plné invalidity, přesahuje však 33% této ztráty stanovené pro částečnou invaliditu, není stěžovatelka plně invalidní, nadále je pouze částečně invalidní.

Při hodnocení namítané otázky nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí krajský soud vycházel z toho, že rozhodnutí žalované obsahuje všechny rozhodné skutečnosti, na jejichž základě bylo vydáno napadené rozhodnutí, s odkazem na posudek OSSZ Plzeň - město ze dne 13. 10. 2005, dle něhož již stěžovatelka není plně invalidní, ale již pouze částečně invalidní. Vyjádření, že schopnost soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky poklesla o 40 % odpovídá znění § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. Krajský soud obsah rozhodnutí dále hodnotil v souladu se zákonem č. 71/1967 Sb., správní řád, (dále „správní řád“), kde je v ust. § 46 a § 47 uvedeno, že rozhodnutí musí být v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, musí být vydáno orgánem příslušným, vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci a obsahovat předepsané náležitosti, rozhodnutí musí obsahovat výrok, odůvodnění a poučení o odvolání, výrok obsahuje rozhodnutí ve věci samé s uvedením právního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto. Krajský soud neshledal v rozhodnutí takové vady, které by způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost a tím jeho nezákonnost.

Krajský soud v Plzni proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) jako nedůvodnou zamítl.

V kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Plzni stěžovatelka uplatnila důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí, že jí soud neumožnil, aby prokázala plnou invaliditu, neboť se nezabýval navrženými důkazy. Ve věci byl dne 25. 5. 2006 vypracován znalecký posudek doc. MUDr. E. H., CSc., (znalcem z oboru zdravotnictví – odvětví interní nemoci, pracovní úrazy a nemoci z povolání, hygiena se zvláštní specializací hygiena práce), který dospěl k závěru, že by bylo správné, aby stěžovatelka byla uznána s ohledem na zdravotní následky úrazu utrpěného dne 28. 9. 2002 plně, nikoli částečně invalidní, neboť celková míra poklesu schopnosti soustavné činnosti u ní činí 70 %. V posudku je konkretizováno zdravotní postižení a vysloven názor, že PK MPSV – pracoviště v Plzni stav stěžovatelky podhodnotila. Soud se těmito skutečnostmi nezabýval, nerespektoval základní pravidla přezkumu správního rozhodnutí.

Stěžovatelka dále namítá, že soud nesprávně vystavěl svou argumentaci na ztotožnění se se závěry správního orgánu a názoru, že závěr ohledně invalidity může být učiněn pouze PK MPSV a posudkovými lékaři, nikoli ošetřujícími lékaři pojištěnce či znaleckým posudkem soudního znalce. Tato úvaha je nesprávná, není podstatné, zda –li závěr stran invalidity může být učiněn pouze PK MPSV či posudkovými lékaři OSSZ. Stěžovatelka nikdy netvrdila, že by závěr o její invaliditě mohl vyslovit její ošetřující lékař či soudní znalec. Hodnocení jejího zdravotního stavu posudkovými komisemi je však neobjektivní a bagatelizující a závěr ČSSZ je nesprávný. Pokud byly důvodné pochybnosti o objektivitě nálezů a závěrů PK MPSV, je třeba se podrobit dalším vyšetřením a pokud stěžovatelka předkládala odborná vyjádření a znalecké posudky (jejich soupis je uveden v kasační stížnosti), soud měl povinnost tyto důkazy hodnotit a uvést, z jakého důvodu takový důkaz odmítá či hodnotí jako nehodnověrný.

Neprovedením důkazu znaleckým posudkem ze dne 25. 5. 2006 doc. MUDr. E. H., CSc. a jeho neodůvodněním v rozhodnutí bylo dle stěžovatelky porušeno právo na spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 96 odst. 1 Ústavy ČR, čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod). Stěžovatelka poukazuje na judikaturu „Mezinárodního soudního dvora“, ve smyslu „rovnosti zbraní“. Má – li znalec navržený jednou stranou podstatně nevýhodnější procesní postavení než znalec jmenovaný soudem, rovnost zbraní je porušena.

Další stížní námitka obsahuje tvrzení, že soud se nevypořádal s nesrozumitelností správního rozhodnutí, v jaké nominální hodnotě shledává správní orgán pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda-li schopnost soustavné výdělečné činnosti poklesla na hodnotu 40 %, nebo zda schopnost soustavné výdělečné činnosti poklesla u stěžovatelky o 40 %. Z rozhodnutí správního orgánu i z rozhodnutí soudu není srozumitelné jakou míru schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelka v procentech má ke dni rozhodnutí a na základě jaké položky příslušných právních předpisů.

Stěžovatelka dále poukazuje na nezákonnost rozhodnutí správního orgánu, neboť správní orgán porušil ust. § 3 odst. 1, 2, ust. § 3 odst. 4, ust. § 32 odst. 1 a 2, ust. § 46, ust. § 33 odst. 1, 2 a ust. § 34 správního řádu.

Stěžovatelka navrhla, aby rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 10. 2006, č. j. 16 Cad 272/2005 – 102, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Vyjádření žalované ke kasační stížnosti nebylo podáno.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatelka v ní namítá důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) b) a d) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

V přezkumném soudním řízení ve věcech důchodového pojištění posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. PK MPSV jsou oprávněny přezkoumávat

zdravotní stav občanů a zaujímat posudkové závěry o plné či částečné invaliditě, jejím vzniku, trvání či zániku. Posudek PK MPSV soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s., přičemž posudek, který zcela splňuje požadavek celistvosti, úplnosti a přesvědčivosti, je důkazem stěžejním.

Žalovaná vychází v případě rozhodování o dávkách podmíněných dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem z posudků posudkových lékařů. Podkladem pro přezkoumání takového rozhodnutí žalované v soudním řízení pak byl posudek posudkové komise PK MPSV – pracoviště v Plzni ze dne 17. 3. 2006 a doplnění tohoto posudku ze dne 12. 5. 2006 a 30. 6. 2006 a revizní posudek vypracovaný PK MPSV – pracoviště v Praze ze dne 20. 9. 2006.

Ani jedním posudkem z těchto posudků stěžovatelka nebyla uznána nadále plně invalidní, v obou případech byla uznána nadále částečně invalidní, s tím rozdílem, že dle PK MPSV – pracoviště v Plzni její celková ztráta schopnosti soustavné výdělečné činnosti činila k rozhodnému datu 60 % a dle srovnávacího posudku PK MPSV – pracoviště v Praze činila celková ztráta schopnosti soustavné výdělečné činnosti 50 %.

Nejvyšší správní soud nesouhlasí s klíčovým tvrzením stěžovatelky, že jí soud neumožnil, aby prokázala plnou invaliditu, neboť se nezabýval navrženým důkazem - znaleckým posudkem ze dne 25. 5. 2006.

Aby mohl krajský soud tento posudek hodnotit jako jeden z důkazů předložených v soudním řízení, vyžádal si jeho zhodnocení posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí. Závěry znaleckého posudku ze dne 25. 5. 2006 se zabývala PK MPSV - pracoviště v Plzni dne 30. 6. 2006 a doplnila za přítomnosti stěžovatelky posudek, když setrvala na závěru posudku ze dne 17. 3. 2006 a jeho doplnění.

Krajský soud si poté vyžádal na návrh stěžovatelky (navrhovala určení PK MPSV – pracoviště v Praze) i zástupce žalované vypracování tzv. srovnávacího posudku posudkovou komisí PK MPSV - pracoviště v Praze.

Uvedená posudková komise se ve svém srovnávacím posudku ze dne 20. 9. 2006 jako jedním z podkladů k posudkovému zhodnocení zabývala i znaleckým posudkem, když uvedla, že nesouhlasí se závěry znaleckého posudku ze dne 25. 5. 2006, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je postižení končetin stěžovatelky. Zařazení postižení do položky 1, oddílu H, kapitoly XV, přílohy č. 2 vyhlášky a míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti o 70 % je nesprávná. K datu rozhodnému pro posouzení je nutné hodnotit výsledek procesu hojení a ten je velmi uspokojivý. Dále byla v daném posudku nepřipustně zvyšována míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti podle § 6 odst. 4 vyhlášky.

V posuzované věci krajský soud tedy nepochybil, když vycházel z posudku PK MPSV ze dne 17. 3. 2006 doplněného dne 12. 5. 2006 a 30. 6. 2006 a srovnávacího posudku PK MPSV ze dne 20. 9. 2006, které považoval za objektivní, neboť podkladem pro zpracování posudků PK MPSV byly všechny dostupné lékařské zprávy, znalecký posudek, který přiložila stěžovatelka i subjektivní údaje stěžovatelky. Obě posudkové komise se shodly na tom, že hlavní příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatelky je postižení psychiky, což odpovídá hodnocení dle kapitoly V. přílohy č. 2 vyhlášky, s tím rozdílem, že dle PK MPSV – pracoviště v Plzni je na místě hodnocení dle položky 4, písm. c) a dle PK MPSV – pracoviště v Praze dle položky 3, písm. b) a ani jedním z posudků nebyla stěžovatelka uznána nadále plně invalidní. Předmětné posudky jsou tak přesvědčivým

důkazem pro účely posouzení zdravotního stavu stěžovatelky. Namítá-li stěžovatelka, že krajský soud při svém rozhodování pochybil v tom, že nepřihlédl k závěrům znaleckého posudku stěžovatelky ze dne 25. 5. 2006, nelze tedy s jejím tvrzením souhlasit. Z odůvodnění rozsudku totiž vyplývá, že krajský soud provedl důkaz závěry posudků PK MPSV. Zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění posuzuje ministerstvo a za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Z toho vyplývá, že skutečnosti příslušející posuzovat výlučně PK MPSV nemůže určovat znalecký posudek stěžovatelky ze dne 25. 5. 2006, posudkové komise se jeho závěry dostatečně zabývaly. Ostatně na základě tohoto posudku a na návrh stěžovatelky bylo přikročeno k vypracování citovaného srovnávacího posudku, který odstranil pochybnosti o hlavní příčině dlouhodobě nepříznivého stavu stěžovatelky a byl důkazem stěžejním. V projednávané věci tedy nebylo shledáno, že by bylo porušeno právo stěžovatelky předložit správnímu orgánu a krajskému soudu lékařské zprávy a znalecké posudky a krajský soud se těmito důkazy nezabýval. Podané posudky hodnotil krajský soud jednotlivě i v souhrnu s ostatními důkazy jím provedenými i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem; ve svém rozhodnutí vyšel ze skutkového a právního stavu takto zjištěného. Nevzbuzoval-li obsah srovnávacího posudku pochybnosti o své úplnosti a správnosti, nebyl odůvodněn požadavek stěžovatelky na další doplnění dokazování.

K námitce kasační stížnosti týkající se tvrzené nesrozumitelnosti správního rozhodnutí o tom, jak poklesla schopnost soustavně výdělečné činnosti stěžovatelky a na základě jakých právních předpisů se tak stalo, Nejvyšší správní soud uvádí:

Rozhodnutí žalované obsahuje výrok o tom, že se stěžovatelce odnímá plný invalidní důchod, a to s uvedením právního předpisu – ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. a odůvodnění obsahuje odkaz na posudek lékaře OSSZ Plzeň - město ze dne 13. 10. 2005 s tím, že podle tohoto posudku není stěžovatelka plně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého stavu poklesla její schopnost soustavné výdělečné činnosti o 40 %.

Krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že vyjádření, že schopnost soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky poklesla o 40 % odpovídá znění § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. Citovaný zákon v tomto ustanovení stanoví, že pojištěnec je plně invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 66 %. Z gramatického a logického výkladu jednoznačně vyplývá, že zákon předpokládá v otázkách hodnocení invalidity procentní míru poklesu schopnosti výdělečné činnosti takto odečítané ze stavu plné schopnosti soustavné výdělečné činnosti pojištěnce, tedy kompletní schopnosti pojištěnce vlastní prací dosáhnout výdělek odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je tedy v souladu s dikcí zákona č. 155/1995 Sb.

K části IV. kasační stížnosti musí Nejvyšší správní soud uvést, že v ní uvedené argumenty vycházejí z naprostého nepochopení podstaty věci, což začíná již tím, že pojem „rovnost zbraní“ je přisuzován Mezinárodnímu soudnímu dvoru, je činěn odkaz na judikaturu Evropského soudního dvora a na „komentáře ke Komunitárnímu právu atd.“.

Pokud kasační stížnost argumentuje podstatně nevýhodnějším postavením znalce navrženého jednou stranou než znalce jmenovaného soudem a z toho dovozuje porušení rovnosti zbraní, pak je třeba konstatovat, že takový stav v projednávané věci vůbec nenastal. V tomto řízení totiž žádný znalec jmenován soudem nebyl, ani nebyl navržen stěžovatelkou. Posudek posudkové komise MPSV není znaleckým posudkem ve smyslu § 127 o. s. ř. za použití § 64 s. ř. s.

K tvrzení, že soud bral v úvahu pouze posudky posudkových komisí MPSV a znaleckým posudkem předloženým žalobkyní se vůbec nezabýval, Nejvyšší správní soud uvádí:

Toto tvrzení je nepravdivé. Krajský soud předložil znalecký posudek MUDr. H. posudkovým komisím, které jej hodnotily a vyvodily z něj závěry. Má-li stěžovatelka na mysli, že krajský soud sám neprovedl důkaz tímto znaleckým posudkem, pak je třeba vzít v úvahu, že soud nemá medicínské znalosti potřebné k tomu, aby ze skutkových závěrů tohoto znaleckého posudku a posudků MPSV mohl sám učinit závěry.

K toliko obecným tvrzením stěžovatelky, kdy je poukazováno na nezákonnost rozhodnutí správního orgánu, neboť správní orgán porušil ust. § 3 odst. 1,2, ust. § 3 odst. 4, ust. § 32 odst. 1 a 2, ust. § 46, ust. § 33 odst. 1, 2 a ust. § 34 správního řádu, zdejší soud konstatuje, že ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřípustné.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že rozsudek Krajského soudu v Plzni netrpí vadou podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), d) s. ř. s. a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, správní orgán ze zákona nemá právo na náhradu nákladů řízení, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 5. prosince 2007

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

